نکاتی از روز سوم جام جهانی

شگفتی عربستان و جام وقت‌های تلف شده!

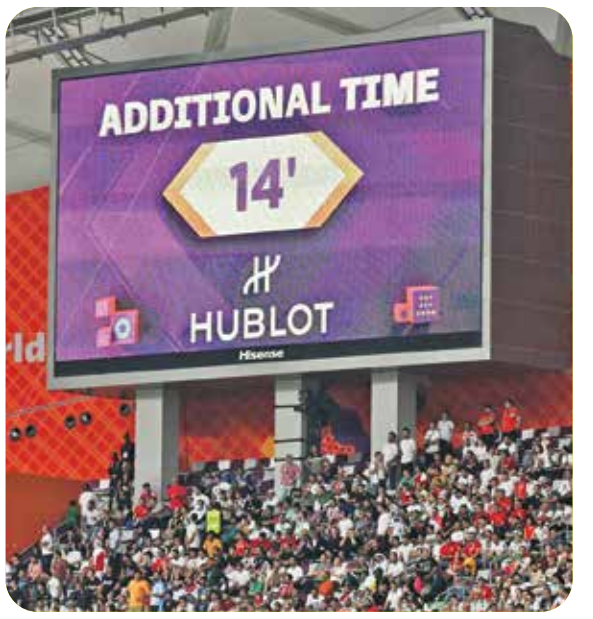

روز سوم جام جهانی بدون شک بزرگترین شوک این تورنمنت و به گفته بعضی از کارشناسان حتی می‌توان عنوان شوکه کننده‌ترین نتیجه تاریخ جام جهانی را برای آن انتخاب کرد. امریکا در جام جهانی ۱۹۵۰ انگلیس را غافلگیر کرد، کامرون در جام جهانی ۱۹۹۰ آرژانتین را شوکه کرد و سنگال در سال ۲۰۰۲ شوک بزرگی به فرانسه وارد کرد.

روز سه‌شنبه، عربستان سعودی نام خود را به لیست غافلگیرکننده‌ترین برنده‌های جام جهانی اضافه کرد و با یک بازگشت بزرگ، مدعی قهرمانی جام را ۲-۱ شکست داد.

سعودی نیمه اول را در حالی به پایان رساند که یک گل خورد و سه گل حریف نیز مردود اعلام شد اما اشتباه نکنید، تیم هروه رنار شایستگی برد دیوانه‌واری که به دست آورد را داشت. نام بازیکنانی مثل صالح الشهری و سالم الدوساری بابت گل‌هایی که مقابل تیمی که ۳۶ بازی بود شکست نخورده بود، به ثمر رساندند تا سال‌ها در یادها باقی خواهد ماند اما تلاش فداکارانه دیگر بازیکنان عربستان از جمله حسان التمبکتی که نمایشی ایده‌آل را ارائه کرد، قابل ستایش بود. در حالی که مردم عربستان از تعطیلی اعلام شده بابت برد تیم‌شان لذت می‌برند، نام تیم ملی این کشور نیز در تاریخ شگفتی‌سازان جام جهانی ثبت شده است.

وقت اضافه

با پایان برد جالب عربستان مقابل آرژانتین که پنجمین بازی از ۶۴ بازی جام جهانی بود، تقریباً ۹۰ دقیقه وقت اضافه به بازی‌هایی که تا این مسابقه برگزار شده بودند، اضافه شده بود. بازی ایران و انگلیس بیش از ۱۴ دقیقه وقت اضافه برای مصدومیت علیرضا بیرانوند دروازه‌بان تیم ملی ایران داشت. مسلماً همه موافق این موضوع هستند که برخورد ضربه به سر باید با مراقبت و درمان کافی همراه باشد اما هر کسی که این صحنه برخورد بیرانوند را دید تقریباً در همان لحظه یا دست‌کم چند دقیقه بعد از آن مطمئن بود که او نمی‌تواند به بازی ادامه دهد و واقعاً نیازی به این همه اتلاف وقت وجود نداشت.

دلایلی که باعث توقف بازی می‌شود شامل مصدومیت، کمک داور ویدیویی، تعویض‌ها و پنالتی‌ها و کارت قرمزها هستند و البته بعضی از بازیکنان هم به عمد وقت را می‌کشند تا شرایط را به نفع تیم خود حفظ یا عوض کنند؛ مورد آزاردهنده‌ای که در این تورنمنت زیاد دیده می‌شود. داوران چهارم از سوی فیفا موظف شده‌اند که زمان دقیق وقت‌های تلف شده را در قطر حساب کنند، به همین دلیل است که بازی‌ها گاهی بیش از اندازه و حتی بی‌دلیل طولانی به نظر می‌رسند مثل بازی ایران – انگلیس و همچنین آرژانتین – عربستان. این موضوع البته احتمال رسیدن به گل‌های آخرین لحظه مثل گل دیوی کلاسن برای هلند مقابل سنگال که در دقیقه ۹۸ به ثمر رسید را بالا می‌برد.

نمایشی در حد یک سوپر استار

در حالی بابت برد فرانسه مقابل استرالیا بیشتر تمجیدها از اولیویه ژیرو صورت گرفت که در این بازی دو گل به ثمر رساند و با رکورد ۵۱ گل تیری آنری در گل‌های ملی به تساوی رسید، اما دیگر مهاجم آبی‌ها تأثیری چشمگیر در ویران کردن خط دفاعی حریف استرالیایی داشت.

کیلیان امباپه سومین گل فرانسه را به ثمر رساند و به برد ۴-۱ این تیم مقابل کانگوروها کمک کرد تا فرانسه شروعی قدرتمندانه در راه دفاع از عنوان قهرمانی خود در جام جهانی داشته باشد اما به جز این، کیلیان در بسیاری از صحنه‌های دیگر نیز خوش درخشید.

ستاره پرسرعت پاری سن ژرمن چندین بار توانست خط دفاعی استرالیا را با سرعت خیره‌کننده خود پشت سر بگذارد و پاس او به ادرین ربیو در مسیر گل اول ژیرو یک حرکت فوق‌العاده بوده است.

امباپه ۲۳ ساله تا همین جا یک مدال جام جهانی را در پیش دارد و چهار سال پیش جایگاه خود را در بین بزرگان این تورنمنت ثبت کرد. نمایش سه‌شنبه شب او نشان داد که او آماده است که خودش را بالاتر از دیگر سوپراستارهای پاری سن ژرمن یعنی مسی و نیمار ثبت کند و جایگاهی دست نیافتنی را کسب کند.

سوژه

چالش اصلی دشان برای قهرمانی

امیررضا همایون
روزنامه نگار

بیست و دومین دوره جام جهانی فوتبال بالاخره برای مدافع عنوان قهرمانی آغاز شد، بر همین اساس تیم ملی فوتبال فرانسه سه‌شنبه شب مقابل شاگردان گراهام آرنولد قرار گرفت؛ مسابقه‌ای که باپیروزی ۴ بر ۱ این تیم مقابل کانگوروها به پایان رسید اما بدون شک مصدومیت لوکاس هرنانـدز از ناحیه رباط صلیبی بدترین خبر این مسابقه برای دشان و تیم فنی فرانسه بود؛ مصدومیتی که تعداد بازیکنان کلیدی مصدوم فرانسه را به عدد ۷ رساند؛ نکته‌ای که بدون شک سخت‌ترین چالش دشان در راه تکرار قهرمانی دوره گذشته (روسیه ۲۰۱۸) و تاریخ‌سازی خواهد بود.

شب اسفناک امباپه

کیلیان امباپه در حال حاضر مهم‌ترین بازیکن دشان برای رسیدن به عنوان قهرمانی است، بازیکنی که در بازی سه‌شنبه شب باوجود به ثمر رساندن یک گل از چهار گل تیمش نمایش ضعیفی را ارائه داد، به گونه‌ای که این بازیکن بسیاری از موقعیت‌های فرانسه را با ضربات ضعیف از دست داد. شاید یکی از دلایل این اتفاق برنامه فشرده لیگ‌های اروپایی و خستگی این بازیکن بوده است؛ فرضیه‌ای که اگر نمایش امباپه در بازی‌های بعدی فرانسه در بیست و دومین دوره جام جهانی فوتبال بهبود یابد به حقیقت خواهد پیوست و متوجه می‌شویم دلیل اصلی عملکرد ضعیف این ستاره جوان فوتبال فرانسه که با از دست دادن بسیاری از موقعیت‌های این تیم در بازی با استرالیا همراه بود، خستگی و فشردگی مسابقات و تمرینات پیش از حضور در قطر بوده است، البته همان‌طور که پیش‌تر گفته شد دشان باوجود مصدومیت بازیکنان کلیدی‌اش کار سختی برای تکرار عنوان قهرمانی خواهد داشت.

این تیم متفاوت است

حذف تیم قهرمان در دوره بعدی مسابقات در سالیان اخیر موضوعی بوده است که کابوس آن همواره با تیم‌های قهرمانی که در دوره بعد مهم‌ترین تورنمنت فوتبالی جهان شرکت می‌کردند، همراه بوده است اما پسران دشان با برتری قاطع ۴ بر یک مقابل استرالیا در بازی اول مرحله گروهی نشان دادند که این دوره با دوره‌های قبلی متفاوت است و پس از سه دوره حذف مدافع عنوان قهرمانی از مسابقات این بار قرار نیست این موضوع رخ دهد و این تیم فرانسه متفاوت از تیم‌های قهرمان ادوار گذشته است، اما همچنان برای اینکه با قاطعیت بگوییم این تیم به دور بعد صعود می‌کند زود است و باید منتظر بازی بعدی این تیم در مرحله گروهی باشیم ولی از قدرت بیشتر فرانسه ۲۰۲۲ نسبت به این تیم در سال ۲۰۱۸ همین را بگوییم که خروس‌ها در بازی اولشان در جام جهانی روسیه با نتیجه ۲ بر ۱ مقابل استرالیا به پیروزی رسیدند ولی این آمار پس از گذشت چهار سال از آن رقابت‌ها به پیروزی ۴ بر ۱ افزایش داشته است.

ZOOM

شروع رؤیایی فرانسه با رکورد ژیرو

تیم ملی فرانسه دفاع از عنوان قهرمانی در جام جهانی ۲۰۲۲ را با پیروزی ۴ بر یک برابر استرالیا در دیداری که گل اول را هم خورده بود آغاز کرد که این بازی یک حاشیه مهم هم داشت؛ تبدیل شدن اولیویه ژیرو به برترین گلزن مشترک تاریخ خروس‌ها. فرانسه که بعد از سه باخت و دو تساوی و تنها یک پیروزی در ۶ بازی اخیرش به جام بیست‌ودوم آمده بود، شروعی ناامیدکننده داشت و گل اول را هم دریافت کرد. به نظر می‌رسد که این تیم دارد در همان مسیری به حرکتش ادامه می‌دهد که باعث شوم شدنش در گروه یک لیگ A لیگ ملت‌های اروپا شد. داستان بازی اما قرار بود طور دیگری رقم بخورد و خروس‌ها در شبی که کیلیان امباپه خوش درخشید و جایزه بهترین بازیکن میدان را گرفت و اولیویه ژیرو نیز رکورددار شد، کانگوروها را نقره‌داغ کردند تا یک شگفتی دیگر مانند آنچه در بازی آرژانتین برابر عربستان رخ داده بود تکرار نشود. شروع نه چندان جالب فرانسه را شاید بتوان به پای عدم تمرکز آنها در اولین بازی جام گذاشت اما به هر حال این تیم با جبران گل خورده به بازی برگشت و قدرت واقعی و عملکرد در خور نام قهرمان جهان را به نمایش گذاشت. البته نباید از یاد برد که گل استرالیا هم برخلاف جریان بازی و زمانی که توپ و میدان در اختیار فرانسوی‌ها بود رقم خورد. شاید اگر استرالیا می‌توانست برای مدتی طولانی‌تر از برتری‌اش محافظت کند و به فشار خود ادامه می‌داد، نتیجه‌ای متفاوت برای بازی رقم می‌خورد.

یادداشت

فشار زندگی بر بازیکن منتخب تیم ملی امریکا

سختی‌های کریستین پولیسیچ بودن

مدت هاست که امریکا در ورزش‌هایی مثل بسکتبال، بیسبال، فوتبال امریکایی و... حرف اول را در دنیا می‌زند ولی هیچ وقت موفق نشده جایگاه مناسبی برای خود در محبوب‌ترین ورزش دنیا باز کند. آنها هر چهار سال یک بار از یه منطقه متوسط به جام جهانی راه پیدا می‌کنند و فقط یک نمایش متوسط از خود در این رقابت‌ها نشان می‌دهند.

اما حالا امریکای همه چیزدار، در دنیای فوتبال احساس نیاز کرده و می‌خواهد فوتبالش هم مثل بقیه ورزش‌هایش حرفی برای گفتن داشته باشد. امریکا می‌خواهد به دنیا ثابت کند که قابلیت معرفی ستاره‌ای در حد هالند، نیمار، صلاح یا امباپه به دنیا را دارد.

در پنج سال گذشته امریکا بیشترین تمرکزش را روی یک نفر گذاشته بود تا یک بازیکنی در سطح جهانی پرورش بدهد؛ کریستین پولیسیچ. بدون شک در این چند وقت بازیکن‌های خوبی از این منطقه به دنیا معرفی شده‌اند؛ بازیکنانی همچون کلینت دمپسی در فولهام که یک قهرمان است، لاندن داناوان هم با اینکه در لیگ‌های اروپایی موفقیت چندانی نداشت اما یکی از بهترین بازیکنان در تیم ملی امریکاست.

از طرفی استرالیا هم که شرایط مشابهی از لحاظ فوتبالی با امریکا دارد و با اینکه جمعیت کمتری نسبت به امریکا دارد، موفق شده ۳ بازیکن سطح بالای جهانی معرفی کند که در لیگ برتر خوش درخشیده‌اند. بازیکنانی مثل تیم کیهیل، مارک ویدوکا و هری کول. اما امریکا همچنان نیاز دارد که یک بازیکن ستاره بسازد. در این شرایط، توقعات از پولیسیچ خیلی بالاست.

به گذشته پولیسیچ هم که نگاه می‌کنیم نکات جالبی می‌بینیم. او در شهر هرشی پنسیلوانیا به دنیا آمده و در یک خانواده سوپرفوتبالی بزرگ شده (پدر و مادرش هر دو بازیکن فوتبال دانشگاهی بودند، بعداً پدرش فوتسال حرفه‌ای بازی می‌کرده)، او خیلی سریع موفق شد راهش را به تیم ملی باز کند. عملکرد پولیسیچ مقابل برزیل در سال ۲۰۱۳ در تیم زیر ۱۷ ساله‌ها درخشان بود و نشان داد که به‌عنوان یک نوجوان چه بازیکن قابلی است. از سال ۲۰۱۶ که به تیم بزرگسالان دورتموند راه یافت و بعد از آن راهی چلسی شد و دوباره به دورتموند بازگشت، بازی‌های زیبایی از خودش به نمایش گذاشت. همین توانایی‌های دیدنی او باعث شد تا یکی از جوان‌ترین کاپیتان‌های تیم ملی امریکا شود و به او لقب کاپیتان امریکا را دادند. لقبی که خودش از آن متنفر است. البته که دوران حضورش در چلسی همراه با مشکلات بود. مصدومیت و تغییرات مدیریتی باعث شد تا پولیسیچ موقعیت زیادی برای خودنمایی نداشته باشد.

او حالا چهارمین فصل پیاپی‌اش را در انگلستان سپری می‌کند و هنوز نتوانسته جایگاه اصلی‌اش را در ترکیب اصلی چلسی پیدا کند. بین هواداران چلسی هم بازیکنی با عناوینی مثل استاد موقعیت‌های از دست رفته معروف است. اما او هر موقع توانست خودش را جمع و جور کند و فشارها را کم کند، حسابی خوش درخشید. مثل هت تریکی که مقابل برنلی اواخر سال ۲۰۱۹ کرد، گل اول را با پای چپ زد، گل دوم را با پای راست و گل سوم را با سر و حسابی هنرهایش را به رخ همه کشید. پولیسیچ خیلی خوب نشان داد که بازیکنی دوپاست که سرعت بالایی دارد و می‌تواند کامل تیم حریف را اذیت کند. حالا باید دید در این جام‌جهانی می‌تواند خودش را به‌عنوان ستاره تیم ملی امریکا به دنیا معرفی کند یا خیر.